

ПОДВИГЪТЪ НА РИБАРЯ.

Бурна нощ. Въ бедната кжшица на риболовеца седи при огъня добрата Иванка и кърпи старо ладийно платно. Тя слуша, какъ свири нощната фъртуна; какъ чука по прозорцитѣ, като да удря барабанъ, дъждътъ; какъ плѣска въ разбиватъ о брѣга вълнитѣ. Вънка е тъмно и студено. Въ стаичката топло и приятно. Недостланиятъ съ дъски подъ е хубаво измазанъ и чисто изметенъ; на огнището пръщятъ сухи сжчки и блести огънь; на полицата се лъщятъ чисто измити и избърсани сждове. По-навжтре въ стаичката на една голѣма стара плѣстина, постлана на земята, натъркаляни, сладко спятъ петъ малки дечица, приспивани отъ шума на морето. Иванка стои при огъня и кърпи старото ладийно платно.

Мжжъ ѝ сега се намира въ морето. Той е отишелъ да лови риба. Страшно е да се влазя въ морето презъ такава тъмна, студена, дъждовна нощъ; ала що да се прави? Челядъта иска да яде!

А Иванка седи въ кжщи, кърпи разкжсаната мрежа и старитѣ платна и готви рибя чорба за вечеря; сетне, като нахрани и турѣ да спятъ децата, дълго време се молѣ. И слуша тя морския шумъ и фъртуната; нарѣдко само долетява до нея пронизителниятъ звукъ на морската птица — мартинъ. А дъждътъ все вали и вали. На Иванка ѝ става мжчно, тжжно. Въ нейното въображение се мѣркатъ ужасни картини отъ корабокрушения, разбита и разнебитена ладия, давящи се моряци... Сепната отъ мисли, Иванка стана, наметна си дебелата дреха, запали фенера и излѣзе на улицата. Ней се искаше да погледа, не се ли завръща мжжъ ѝ, поуталожено ли е морето, свѣти ли и гори ли лампата на морския фаръ при брѣга.

Тъмно. Дребенъ и честъ дъждецъ вали. Всичко спи въ селото. Огньоветѣ навсжде загасени. На край село, до самия брѣгъ на морето, се намира стара полусрутена сла-